

Arrest

**nr. 66 854 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn initiële verklaringen het Rijk binnenkwam op 1 november 2010, diende op 3 november 2010 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vast dat verzoeker voorheen in Slovenië en Hongarije verbleef.

1.2. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker minderjarig was werd hem op 9 december 2010 een voogd toegewezen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 1 april 2011 de Sloveense autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, om de terugname van verzoeker.

1.4. Op 12 april 2011 willigend de Sloveense autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker de zelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [A. M.]
geboren te Qarabagh, op (in) 31.12.1994
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 01.11.2010 is aangekomen in België. Twee dagen later, op 03.11.2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten, Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Qarabagh” op 31.12.1994. Aangezien betrokkene op het moment van zijn asielaanvraag op 03.11.2010 volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet begeleide minderjarige. Op 09.12.2010 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd.

Uit het Eurodacverslag van 03.11.2010 blijkt dat betrokkene in Hongarije en Slovenië asiel heeft aangevraagd en de Sloveense autoriteiten hebben op datum van 12.04.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.03.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel aanvraag in Slovenië op 30.09.2010. Betrokkene verklaarde dat hij in juni 2010 vanuit Ghazni per auto naar Kaboel vertrok. Daar zou hij gedurende één week verbleven hebben en vervolgens per wagen naar Kandahar gereisd zijn waar hij na één nacht per minibus verder gereisd zou zijn naar Nimroz. Na twee dagen zou hij Nimroz per wagen verlaten hebben en naar Zaidan in Iran vertrokken zijn. Vanuit Zaidan zou hij vervolgens naar Kerman (Iran) getrokken zijn waar hij gedurende een drietal dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per wagen naar Teheran (Iran) gereisd zijn waar hij gedurende twee en een halve maand verbleven zou hebben. Vervolgens zou per wagen naar Urumiya (Iran) getrokken zijn waar hij na een verblijf van drie dagen per pick-up naar de grens met Turkije gereden zijn waar hij na één nacht de grens te voet zou zijn overgestoken. Na een verblijf van vier dagen in Gawhar (Turkije) zou hij per pick-up en bus naar Istanboel gereisd zijn. Daar zou hij gedurende een tweetal maanden verbleven hebben om vervolgens per vrachtwagen naar Slovenië te reizen waar hij vijf dagen later zou zijn aangekomen. In Slovenië zou betrokkene asiel hebben aangevraagd en er na drie dagen vertrokken zijn omdat hij er niet wilde blijven. Vanuit Slovenië zou hij naar Venetië in Italië gereisd zijn. Vanuit Venetië zou hij vervolgens per trein en taxi naar Cannes in Frankrijk gereisd zijn om vervolgens per trein naar Parijs (Frankrijk) te reizen. Na een verblijf van zeven dagen zou hij per trein naar Brussel (België) gereisd zijn waar hij half oktober 2010 zou zijn aangekomen. Aangezien betrokkenes verklaringen dat hij in juni 2010 uit Ghazni (Afghanistan) vertrokken zou zijn en hij enkel in Slovenië asiel gevraagd zou hebben, niet overeenkwam met de informatie uit de Eurodacverslag van 03.11.2010 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 28.12.2009 werden genomen te Hongarije, werd aan betrokkene gevraagd of hij reeds eerder pogingen ondernam om naar Europa te komen hetgeen betrokkene ontkende (DVZ, vraag 13). Betrokkene verklaarde dat voor juni 2010 Afghanistan nog nooit verlaten had (DVZ, vraag 13). Gevraagd of betrokkene er zeker van was dat hij niet sinds december 2009 in Europa verbleef, stelde betrokkene dat niet zo was (DVZ, vraag 13). Betrokkene werd er eveneens op gewezen dat er op basis van zijn verklaringen een twaalfal dagen zaten tussen zijn asielaanvraag in Slovenië en zijn asielaanvraag in België terwijl op basis van de aankomstdatum die hij in België opgaf er een maand zit tussen de asielaanvraag in Slovenië en zijn asielaanvraag in België. Betrokkene verklaarde daarop dat

hij voor zijn asielaanvraag in België op 03.11.2010 twee weken bij een vriend in België verbleef en dat die vriend hem gezegd zou hebben dat hij beter zou zeggen dat hij pas was aangekomen (DVZ, vraag 13).

Op basis van het Eurodacverslag van 03.11.2010 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening), berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 01.04.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Sloveense autoriteiten verstuurd. De Sloveense autoriteiten lieten op 12.04.2011 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art 16.1.c van de Dublin II Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Slovenië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Slovenië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Slovenië dan in België zou genieten. Slovenië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Geneve dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Sloveense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Slovenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Slovenië hem zonder meer zal repatriëren na aankomst in Slovenië in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen (DVZ, vraag 19) verklaarde betrokkene dat hij geen specifieke reden heeft om in België asiel aan te vragen (DVZ, vraag 19). Betrokkene werd vervolgens gevraagd waarom hij niet in Slovenië wilde blijven (DVZ, vraag 19). Betrokkene verklaarde daarop dat de afspraak was dat de smokkelaar hem naar Italië zou brengen (DVZ, vraag 19). Gevraagd aan betrokkene waarom hij dan in Italië geen asielaanvraag indiende - zeker gezien zijn verklaringen dat hij naar Italië gereisd is (DVZ, vraag 13)- stelde betrokkene dat het lot hem naar België bracht (DVZ, vraag 19).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij geen problemen heeft (DVZ, vraag 20).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 6, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6 en art. 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Sloveense autoriteiten.

Een terugkeer naar Slovenië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Sloveense autoriteiten zullen daarbij tenminste drie dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Slovenië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat dat het niet ter discussie staat dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is. Overeenkomstig artikel 9, § 1 van Titel XIII - Hoofdstuk VI: Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals opgenomen in artikel 479 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 is de voogd van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling ermee belast zijn pupil te vertegenwoordigen in het kader van alle rechtshandelingen, van de procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures. Uit voormelde bepaling blijkt dat de niet-begeleide minderjarige vreemdeling enkel een asielaanvraag kan instellen zonder door zijn voogd te worden vertegenwoordigd. Wat de beslissingen betreft die in het in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden genomen komt het aan de voogd toe in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger om, na overleg met de minderjarige, te beslissen of al dan niet beroep moet worden ingesteld en om de voorziene rechtsmiddelen aan te wenden (cf. ook amendement bij ontwerp van Programmawet (I), *Parl.St.* Kamer 2002-03, nr. 2140/015, 27). Een niet-begeleide minderjarige is dan ook onbekwaam om in persona een beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing die in toepassing van de Vreemdelingenwet werd genomen bij de Raad in te dienen.

Het beroep tot nietigverklaring, dat in casu werd ingesteld door de niet-begeleide minderjarige zelf, is bijgevolg niet ontvankelijk (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK